

Ministeren for aldeles tilfredsstillende, og trygt stole paa, at han vil lade det være sig magtpaaliggende at fremme Afhændelsen af dem paa en efter Forholdene hensigtsmæssig Maade. Med Hensyn til de Forslag, jeg har tilladt mig at stille, dels til § 2 og dels til § 5, har saavel den ærede Rigsdagsmand for Færøerne som den høitærede Minister bemærket, at mine Forslag skulde gaae ud paa at give en yderligere Udskyfningsfrihed af disse Jorder; men det er, saavidt jeg kan skjønne, en urigtig Opfattelse af Sagen. Min Hensigt er kun at forhindre, at disse Trøer underkastes flere indskrænkende Bestimmelser end alt det øvrige Fordegods paa Færøerne. Jeg har nævnt, at Loven af 4de Marts 1857 har i høi Grad indskrænket, hvad Udskyfning og Omsetning angaaer, og jeg mener, at naar mine Forslag vedtages, ville Trøerne komme til ganske at henhøre under den nævnte Lovs § 17, hvori det hedder: „For Fremtiden skal det ikke være tilladt ved Kjøb og Salg, ved Gave, paa Arveffifte eller ved anden Overdragelsesmaade til særlig Eiendom at udskyffe Jord i mindre Dele end hele Gylben osv.“ Det er en Bestemmelse, som ansees for hensigtsmæssig for det øvrige Fordegods, og da den er en Indskrænkning af de Regler, som tidligere fulgtes, troer jeg ogsaa, at man med Hensyn til Trøerne maatte kunne blive staaende ved den. Med Hensyn til det mere omfattende Endringsforslag til § 9 bemærkede den ærede Rigsdagsmand for Færøerne kun, at han søgte en Beroligelse mod de Ulemper for Trøeierne, som jeg havde søgt at værgе dem imod, i den Omstændighed, at der ikke i Lovudkastet, som det foreligger, er foreskrevet nogen Tid, inden hvilken Øbergjærdet skal opføres; han anerkjendte udtrykkelig, hvad han allerede udtalte ved Sagens første Behandling, at han troede, at den Byrde, man derved lagde paa Trøeierne, vilde blive trykkende for mange af dem, som ere fattige og uformuende Folk. For mit Vedkommende kan jeg ikke finde nogen Beroligelse deri, at der ikke er foreskrevet nogen Tid, inden hvilken Gjørdet skal være færdigt, og at den derved kan trække saaledes ud, at det ikke bliver synnerlig trykkende for nogen af Trøeierne; thi det synes mig en meget kummerlig Trøst. Der

kan jo nemlig ikke være nogen Tvivl om, at det maa ligge i Ministeriets eller Amtmandens Magt at fremtvinge dette Gjørdets Opførelse inden hvilken som helst Tid; thi det kan dog ikke være Lovens Hensigt, skjøndt ingen Tid er nævnt, at stille det hen i det Uvisse, om dette Gjørdet overhovedet bliver opført, og jeg troer derfor, at naar den ærede Rigsdagsmand for Færøerne, som det jo har vilst sig, iøvrigt ikke har nogen Indsigelse at gjøre mod den Bestemmelse, jeg har foreslaaet til § 9, er der ingen Grund for det høitærede Thing til ikke at vedtage den. — Den ærede Rigsdagsmand sagde endvidere, at man ogsaa kunde berolige sig ved Lovens Bestimmelser, fordi Trøeierne vare repræsenterede i Lagthinget; men jeg skal dog tillade mig at gjøre opmærksom paa, at, saavidt mig bekjendt, have de kun en eneste Repræsentant der, og hvis de forøvrigt skulde antages at være forurettede ved Lovudkastet fra Regjeringen, skal man saaledes ikke berolige sig ved, at de have en Repræsentation i Lagthinget; thi den er virkelig saa god som aldeles ingen. Den høitærede Minister har opfattet mit Forslag til § 9 saaledes, at ikke Statskassen fra Først af skulde bidrage til Gjørdets Opførelse; men det, troer jeg, er en Misforstaaelse af Ordene i mit Forslag; thi deri er udtrykkelig udtalt, at Udgiften skal deles mellem Trøeierne paa den ene og de tilgrændsende Lodseiere paa den anden Side.

Det er en Selvfølge, at saalænge Staten er Lodseier paa den ene Side, maa den overtage de Forpligtelser, som paahviler den som Lodseier; der er altsaa i Henseende til dette Punkt ikke nogen Vanskelighed tilstede, saaledes som den ærede Minister antog. Den ærede Minister bemærkede, at dette Gjørdet hovedsagelig skulde tjene til at beskyltte Trøerne; det er ganske vist, at det i høi Grad tjener til at beskyltte dem, men jeg troer, at det er urigtigt, naar den ærede Minister har meent, at Gjørdet ikke ogsaa skulde have Interesse for de tilgrændsende Lodseiere, thi det kan jo ingenlunde være dem ligegyldigt, at deres Jaar, naar de jævnlig fare ind paa Trøerne, lide den Overlast, som de udsættes for, ved at blive jagede ud derfra eller de overhovedet udsætte dem for de Misligheder, som følge med at have sine Kre-